Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste Maj 1889. 38te Aargang.

Tale

holdt af Præsident Wilford Woodruff i Provo, den 3die Marts 1889.

Broder Cannon har omtalt adskillige meget vigtige Principer vedrørende det hellige Præstedømme, og jeg føler mig tilskyndet til at tale om endnu Noget, som staar i Forbindelse med samme.

For det første vil jeg her bemærke, at Profeten Josef lærte os, at Fader Adam var den første Mand paa Jorden, som Gud skjænkede det evige Præstedømmes Nøgler. Han besad den præsiderende Myndighed, og var den første Mand, som havde sammes Nøgler. Noa besad denne Myndighed næst efter ham. Denne Myndighed var givet til Noa, fordi han, paa sin Tid, var alle Levendes Fader, ligesom Adam var det i Begyndelsen. Disse to Mænd vare de første, som modtog Præstedømmet i de evige Verdener, før vor Verden blev skabt. De vare de første, som modtoge det evige Præstedømme eller beskikkedes til at præsidere paa Jorden. Fader Adam, staar som den Øverste, hvad denne Verden angaar. Jesus Kristus er, naturligvis, den menneskelige Families Frelser og store Ypperstepræst, men Adam holder endnu i Dag de før omtalte Nøgler (eller Myndighed) og vil vedblive at beholde dem gjennem endeløse Evigheder, og Noa, saa vel som enhver anden Mand, der nogensinde holdt Nøglerne eller præsiderede over Guds Rige fra den første Dag indtil den sidste Slutningsscene, vil komme til at aflægge Regnskab for sin Husholdning til Fader Adam, ligesom vi skulle aflægge Regnskab til vor Herre for de Principer, som vi have erholdt, naar en Gang vor Gjerning her i Kjødet er tilende.

Broder Cannon har tilkjendegivet Eder mine Anskuelser angaaende Josef Smith, som den største Profet, der nogensinde levede, undtagen Jesus Kristus. Som jeg allerede før har sagt, staar Adam, som vor Slægts

Hoved, men Josef Smith var bestemt til at lægge Grundvolden til dette mærkelige Rige og Frelsens Uddeling for den menneskelige Familie i de sidste Dage, samt gjøre Forberedelser for Menneskenes Søns Komme. Han besad denne Fuldmagt, og Broder Cannon har sagt Eder Sandheden i saa Henseende. Ingen anden Mand besad denne Myndighed, medens Josef levede. Efter ham erholdt Brigham Young den. Jeg har rejst sammen med Josef Smith, flere Tusinde Mile, og der er Nogle tilstede her i Aften, som vare med i Zions Lejr.*) Josef var den Gang en ganske ung Mand, og kunde endnu kaldes ung, da han led Martyrdøden og indgik i Guds Nærværelse. Hans Tid var forholdsvis kun kort, men han var en stor Mand. Han udfyldte et langt Liv i en kort Tid. Han udførte en mageløs Gjerning — saa stort, som nogensinde er bleven udført paa Jorden, af noget Menneske, med Undtagelse af Jesus Kristus. Vi vare godt bekjendte med Apostlerne. Vi kjendte Broder Brigham meget godt; han var af Professiou Maler og Glarmester, og, paa en vis Maade en ulærd Mand, men Gud oprejste ham til at udføre en stor Gjerning, og til at træde i Josef Smiths Fodspor, og han gjorde sin Pligt. Han førte dette Folk til disse Bjerge, og han fik dette Land opdyrket og bebygget fra den ene Ende til den anden, ved sine Raad og under sin Vejledning. Herren tog ogsaa ham til sig, og Broder Taylor fulgte efter ham, indtil ogsaa han blev tagen bort.

Alle disse Mænd vare, hvad man i Verden vilde kalde for, svage Redskaber i Guds Haand. Man har mange Gange gjort mig det Spørgsmaal: „Hvorfor valgte Herren Josef Smith til at frembringe Mormons Bog og lægge Grundvolden til Guds Rige her paa Jorden. Hvorfor valgte han ikke Dr. Haws, Dr. Porter, Hr. Beecher eller en anden stor Mand i Verdens Øjne?" Jeg har aldrig haft mere end eet Svar til saadanne Spørgsmaal, og det er: „Herren kunde ikke bruge dem, paa Grund af deres Vantro og Utilbøjelighed til at erkjende hans Haand i alle Ting". Dette er Aarsagen, hvorfor Gud har udvalgt de svage Redskaber til sin Gjernings Udførelse, og jeg vil med det samme her bemærke, at dersom Nogen ønsker et svagere Redskab end Wilford Woodruff, saa burde han skamme sig for at give det tilkjende; men Herren er ikke destomindre lige saa mægtig til at inspirere mig eller Broder Cannon, eller hvilkensomhelst anden Mand, naar den belejlige Tid kommer, som han har inspireret Mænd i forrige Tider. Jeg veed og forstaar, hvad der er Herrens Villie angaaende dette Folk, og dersom de ville rette sig efter de Raad, som vi give dem, saa vil Alt være vel med os.

Jeg vil nu gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende min egen Personlighed. Jeg har egenlig aldrig holdt af at gjøre det, men jeg ønsker at meddele Eder Lidt af hvad jeg har erfaret i visse Henseender, og jeg ønsker at lade Eder vide, hvori jeg har min Styrke og det stærkeste Vidnesbyrd, som nogen Israels Ældste kan være i

*) Zions Lejr bestod af et Selskab af Frivillige (Brødre) der i Aaret 1834, under Profeten Josef Smiths Ledelse, drog fra Kirtland til Missouri, for at bringe de Hellige, som vare drevne fra deres Hjem i Jackson County, Hjælp og Beskyttelse. Rejsens Længde udgjorde omtrent 250 danske Mile og var forbunden med store Besværligheder og Farer. Mange af Kirkens siden mest fremragende Mænd, befandt sig i dette Selskab, deriblandt ogsaa Brigham Young og Wilford Woodruff. Red.

Besiddelse af eller nogensinde besad angaaende Guds Værk paa Jorden.

Tal om Engles Betjening! Jeg har aldrig bedet Herren om at sende en Engel til mig, eller om at vise mig et Mirakel. Jeg ønskede Kristi Evangelium, og da jeg hørte den første Prædiken i denne Kirke, saa erholdt jeg med det samme et Vidnesbyrd om, at dette var Kristi Evangelium. Jeg erholdt et Vidnesbyrd, som fuldkommen tilfredsstillede mig, den Gang jeg blev døbt. Jeg havde længe søgt efter og bedet om at finde en Mand, som havde Præstedømmet og kunde undervise mig om Evangeliet. Saasnart jeg hørte denne Prædiken, kjendte jeg Røsten; jeg kjendte strax at det var Hyrdens, og jeg forstod at det var Sandhed; fra den Dag til nu, har jeg aldrig for et Øjeblik næret nogen Tvivl i saa Henseende; Jeg har aldrig haft nogen Prøve eller Fristelse med Hensyn til min Tro. Mine Prøvelser have været af en ganske anden Beskaffenhed. Jeg har, i min Tid, nydt Engles Betjening, endskjønt jeg aldrig bad om at faa Besøg af en Engel, men jeg er, i flere Tilfælde bleven betjendt af hellige Væsner. Da jeg i Aaret 1835 opholdt mig i Broder A. O. Smoots Moders Hus, modtog jeg et Brev fra Josef Smith og Oliver Cowdery, hvori de bad mig om at blive i Kentucky og Tennesee og varetage Kirkens Interesser dersteds. Josef ønskede, at David Patten og Warren Parrich skulde rejse til Kirtland, for der at erholde deres Begavelser, og han sagde til mig i sit Brev: „De skal ikke miste nogen Velsignelse, ved at gjøre dette". Dette Brev var mig til stor Trøst og Opmuntring. Jeg havde rejst sammen med Josef til Missouri, og jeg var bleven godt kjendt med ham og vidste, at han var en Guds Profet. Samme Aften trak jeg mig tilbage til et Værelse, hvori der fandtes et lille Aflukke. Jeg var ganske alene. Jeg var overfyldt med Glæde over Indholdet af det Brev, som jeg havde modtaget, og jeg knælede ned og holdt Bøn, hvorpaa jeg rejste mig fra min knælende Stilling og satte mig. Værelset blev ganske lyst og et himmelsk Sendebud kom hen til mig. Vi havde en lang Samtale og han fremstillede for mig, ligesom i et Panorama, de sidste Dages Tegn, og forklarede mig hvad der vilde ske i Fremtiden. Jeg saa at Solen blev formørket, Maanen blev blodrød og Stjernerne faldt fra Himlen. Jeg saa Opstandelsens Dag. Jeg saa store Skarer af Mænd i den første Opstandelse iførte det hellige Præstedømmes Klædedragt. Jeg saa den anden Opstandelse. Jeg saa ogsaa mange Tegn, som bleve viste mig af dette Væsen, og blandt Andet var der syv Løver, der saa ud som om de vare af straalende Messing, og han sagde: „Det er eet af de Tegn, som vil blive seet i Himmelen førend Menneskenes Søns Komme. Det er et Tegn paa de forskjellige Uddelinger".

Dersom jeg havde været Kunstner, saa kunde jeg Dagen efter have sat mig hen ved mit Bord og fremstillet alt hvad jeg den Gang saa, lige saa tydeligt, som om jeg havde studeret dem nøje, gjennem hele mit Liv.

Næste Dag gik jeg til Forsamling med Broder Smoot, men jeg vidste næppe hvor jeg var; jeg gjenkjendte næsten ikke et Menneske, saa overvældet var jeg af hvad jeg havde seet den foregaaende Nat.

Nogle af Eder har vistnok læst om hvorledes Djævelens Magt gav sig tilkjende i England, da de faldne Engle, som ere her paa Jorden, strede imod Brødrene Kimball, Hyde, Fielding og

Russel, som havde alt hvad de kunde gjøre med at staa sig i denne Kamp. Disse onde Aander overvældede Broder Russel og Broder Hyde; dog fik de ikke Magt med Broder Kimball, men de angreb ham. Hans Øjne blev dog saa vidt aabnede, at han saa Aanderne og til hvilken Klasse de henhørte. De skar Tænder af Vrede og viste sig som rasende; thi de ønskede at berøve Brødrene Livet. Disse Mænd havde Præstedømmet. Broder Kimball holdt Præstedømmets Nøgler, for saa vidt det angik England, og disse Aander havde derfor ikke Magt til at ødelægge dem.

Broder Kimball, Broder Georg A. Smith og jeg erfarede noget Lignende i et Hus i London, hvor vi den Gang opholdt os. Det syntes som om der maatte være Legioner Aander tilstede. De forsøgte at ødelægge os, og ved eet Tilfælde, efterat Broder Kimball var rejst bort, overfaldt Mørkets Magter baade Broder Smith og mig og vi vilde sandsynligvis have mistet Livet, dersom ikke tre hellige Væsner vare komne ind i Værelset og opfyldt det med Lys. De vare klædte i hvide Klæder og de lagde deres Hænder paa vore Hoveder og vi bleve befriede fra de Onde, hvis Magt derved var berøvet dem, for saa vidt det angik os. Hvorfor sendte Herren disse Mænd (Engle) til os? — Fordi vi vilde ikke have været i Stand til at leve, uden at det var skeet, og, i Almindelighed, vil Engle ikke administrere til eller betjene Nogen paa Jorden, undtagen for at beskytte gode Mænds Liv, eller bringe dem Evangeliet, eller udføre en eller anden Gjerning, som Menneskene ikke selv kunne udføre. Dette er Aarsagen hvorfor Moroni og andre af Guds Engle besøgte og underviste Josef Smith. De anførte som oftest hele Kapitler af Bibelen for ham, baade af Esaias, Jeremias og Ezekiel, og underviste ham om, hvad der vilde ske i de sidste Dage. Det var nødvendigt at disse Engle skulde give ham Præstedømmet. Der var intet Ufatteligt ved hvad der blev lært ham; han vidste, at det kom fra Gud. Det var disse Principer, som bevarede Josef fra den Time, da han modtog det glade Budskab, indtil han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod.

Jeg har erholdt alle disse Vidnesbyrd, og de ere sandfærdige, men, trods alt dette, saa har jeg endnu aldrig erholdt noget Vidnesbyrd, siden jeg er kommet her til Verden, som har været stærkere end den Helligaands Vidnesbyrd. Det er det stærkeste Vidnesbyrd, som kan gives mig eller noget andet Menneske her i Livet. Ethvert Menneske er berettiget til at erholde dette Vidnesbyrd, og naar en Mand erholder det, saa er det ham et levende Vidnesbyrd. Det bedrager Ingen og har aldrig gjort det. Lucifer vil muligvis vise sig som en Lysets Engel, men der er ingen Underfundighed ved den Helligaand. Vi tiltrænger ikke i Almindelighed Englenes Bistand, undtagen vi befinde os i saadanne Omstændigheder som Broder Kimball, Broder Smith og jeg befandt os, da vi ikke kunde frelse Livet uden ved deres Hjælp.

Ligesom Broder Cannon har sagt, saaledes siger ogsaa jeg: Guds Rige er her; Præstedømmet er her; Guds Riges Nøgler findes her og de ville fremdeles forblive her. Det er lige meget enten Josef Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff eller nogen Anden bliver her, men saalænge som disse Nøgler ere her, saalænge have vi Ret til at faa vide

Herrens Villie angaaende os, og, naar vi gjøre vor Pligt, naar vi efterleve vor Religions Forskrifter, saa ville vi se disse Velsignelser give sig tilkjende iblandt os. Jeg veed hvad der forestaar denne Nation og jeg veed ogsaa hvad der forestaar de Sidste-Dages Hellige. Der er bleven mig vist mange Ting i Syner og ved Aabenbaring. Jeg veed at de Sidste-Dages Hellige behøve at omvende sig fra deres Mørke og deres Vantro og al den Uenighed, som findes i Zion. Vor Styrke, vor Frelse, vor Ophøjelse, vor Forløsning, og vor Beredelse for vor Herlighed for Menneskenes Søns Komme, er ganske afhængig af vore Handlinger. Som det er bleven os sagt i Dag, dersom vi ikke ere forenede, saa ville vi blive straffede ved Guds Magt. Men Herren sagde: „Frygt ikke, lille Flok, Riget er Eders indtil jeg kommer". Det gjør intet til Sagen om Jord og Helvede forene sig imod os, vi ere i Guds Haand og han har sagt, at han vil lede og styre Rigets Anliggender. Herren er ikke anderledes nu end han var i Adams, Enocks, Kristi, Josefs eller Brighams Dage, og de Sidste-Dages Hellige burde søge at være i Besiddelse af Guds Aand. Der er bleven skjænket os megen Magt og store Velsignelser. Som allerede for bemærket, betragt vore Omstændigheder nu for Tiden og sammenlign dem med hvad de vare i forrige Tider. Nogle af Eder kjende godt til vore forrige Omstændigheder. Her er Broder Philo Dibble; han var i Jackson County. Han blev skudt tvært igjennem sit Legeme, men hans Liv blev bevaret ved Guds Kraft. Vi bleve fordrevne og vore Ejendomme brændte og ødelagte. Herren befalede os, at vi skulde ydmygeligen bede om Oprejsning hos Dommeren og Guvernøren og, dersom ikke de bønhørte os, da i al Underdanighed, at fremlægge Sagen for Præsidentens Fødder, og dersom ikke Præsidenten vilde lytte til og hjælpe os, da vilde Herren komme frem af sit Skjulested og „i sin Vrede straffe Nationen, og, i sin grumme Vrede og sin Fortørnelses Nidkjærhed, vilde han, i sin egen belejlige Tid, udrydde disse ugudelige, utro og uretfærdige Tjenere og beskikke dem deres Del blandt Hyklere og Vantro i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel". Tro I, at Herren sagde Sandhed? Ja, han gjorde, og ikke et Punkt eller en Toddel vil blive uopfyldt. Dersom vor Nation ikke lader os nyde vore Rettigheder; dersom de vedblive at undertrykke og forfølge os, saa ere disse Sager i Guds Haand. For mere end 50 Aar siden, modtog Profeten Josef en Aabenbaring, som blandt Andet siger: „Se, sandelig siger jeg Eder, Englene raabe til Herren Dag og Nat, og ere beredte og vente paa at blive udsendte for at høste Marken". Disse Engle ønskede at faa Lov til at komme ned og høste Jorden, men Herren sagde omtrent saaledes: „Nej, vent til Jorden er bleven advaret; vent til Jordens Nationer have hørt Kristi Evangelium prædiket for dem; vent til de have haft tilstrækkelig Anledning til at omvende sig og annamme Evangeliet, om de ville. Naar det er skeet, saa maa I gaa tilværks.

Brødre! Himlene ere fulde af Straffedomme, og, som Herren sagde til Folket, da han begyndte dette Værk, „dersom denne Nation vil omvende sig, om de vil adlyde min Lov og holde mine Befalinger, saa vil jeg, Herren, tilbageholde disse Straffedomme, ellers skulde de blive fuldbyrdede saa som jeg, Herren, har talet det". Disse

Ord ere sande. Guds Straffedomme ville tiltage fra denne Time indtil Landet er badet i Blod. Denne Nation vil blive indviklet i Krig. Borgerkrigen, som fortes mellem Norden og Syden, og som bragte næsten en Million Mænd til at bide i Græsset og kostede Nationen mange Hundrede Millioner Dollar, var kun en Begyndelse paa dens Lidelser. Dersom denne Nation havde lyttet til Josef Smiths Raad og fulgt dem, saa vilde denne Krig, med dens mange skrækkelige Ulykker, have været undgaaet; men Herrens Straffedomme ere ikke dermed endte — han vil fuldføre sit Værk.

Vore Bestræbelser burde derfor gaa ud paa at gjøre vor Pligt. Jeg maa samles med Israels Ældster; jeg maa gaa herfra for at møde Fader Adam i Guds Rige i Himmelen, og vi ville alle komme til at aflægge Regnskab til ham, som er vor store Stamfader og den første Mand, som holdt Præstedømmets Nøgler paa Jorden. Naar jeg kommer der og møder ham, saa maa jeg aflægge ham Regnskab for hvad jeg gjør her. Herren har udvalgt det for Verden Skrøbelige til sin Gjernings Udførelse, men han kan lige saa godt undervise mig, eller hvemsomhelst anden af mine Brødre, nu, som han har gjort det i enhver anden Tidsalder. Han har altid udvalgt det Skrøbelige, som f. Expl. Moses til at lede Israels Børn. Moses undskyldte sig med sin tunge Udtale og troede at han slet ikke kunde udrette Noget, men Herren svarede og sagde, at han vilde medgive ham en Talsmand. Da Herren vilde indsætte en Konge over Israel, saa udvalgte han David, en Søn af Jesse, og som den Gang hyrdede Faar. Alle Jesse's Sønner bleve fremstillede for Profeten, men Samuel vilde ikke salve nogen af dem. Han spurgte derfor Jesse, om han ikke havde flere Sønner, hvortil denne svarede: jo der er rigtignok endnu en lille Fyr hist henne, som passer Faarene, og Profeten forlangte at se ham. Da han kom, saa salvede Samuel ham til Konge over Israel. Saaledes var det ogsaa i Apostlernes Dage. Hvem vare de? — Ulærde Fiskere. Saaledes er det ogsaa nu. Begynd med Josef Smith og fortsæt med alle os andre — hvad ere vi? — Vi ere kun lig nogle stakkels, skrøbelige Orme i Støvet, men Herren har udvalgt os fordi han har tænkt, at kunne udrette noget med os, og jeg haaber at han kan. Jeg tror, at jeg har været Apostel i længere Tid, end nogen anden Mand paa Jorden i disse sidste Dage. Skulde jeg føle mig stolt eller rose mig over at jeg har været i Besiddelse af Præstedømmet saa længe? Dersom jeg gjorde det, saa maatte jeg være en meget taabelig Mand. Vi ere skyldige at ære Gud, og vi ere forpligtede til at erkjende hans Haand i hvad der sker. Djævelen har søgt at ødelægge mig fra den Tid, da jeg blev født indtil denne Dag, men Herren har altid været ved min Side og beskjærmet mig. Der har været to modsatte Magter i Virksomhed om mig — den Ene for at ødelægge mig, den Anden for at bevare mig — og jeg er derfor her endnu i Dag, som et skrøbeligt Redskab i Guds Haand, men, saa vist som Herren lever, naar han vil underrette mig om hvad der er min Pligt, saa vil jeg rette mig derefter.

Jeg beder, at Gud vil velsigne os og bringe os til klarligt at indse vor Stilling paa Jorden. Alles Øjne i Himlen skue ned paa os. Faderen, Sønnen, Fader Adam, Patriarkerne Profeterne og alle Apostlerne, som have levet i vor Tid og Slægt, vaage

over os og vente at vi ville gjøre vor Pligt; og naar vi gjøre det, saa ville Guds Straffedomme vise sig paa Jorden. Jeg beder, at Gud vil skjænke os Visdom, og hjælpe os, saa at vi maa være ydmyge, trofaste, sagtmodige og smaa i vore Følelser. Betragt Frelserens dadelfri Levnet fra Krybben til Graven, og hvor findes der en Mand, som kan føle til at ophøje sig eller være stolt? Jeg har seet Oliver Cowdery naar det syntes som om selv Jorden vilde skjælve under hans Fodder — aldrig hørte jeg nogen Mand bære et stærkere Vidnesbyrd end han gjorde, naar han var under Aandens Indflydelse — men saa snart som han forlod Guds Rige, saa tabte han sin Kraft og han faldt, ligesom et Lyn fra Himmelen. Han blev sin Styrke berøvet, ligesom det skete med Samson i Dalilas Skjød. Han mistede den Kraft og det Vidnesbyrd, som han før havde haft, og han fik det aldrig fuldkommen igjen her i Livet, skjønt han døde som Medlem af Kirken. Det betaler sig ikke for nogen Mand at synde eller gjøre Uret. Broder Cannon talte om at der fandtes Udestaaelser iblandt os selv indbyrdes. Har vi Ret til at sagsøge hverandre ved de verdslige Domstole? Naar vi gjøre dette, saa maa vi have tabt Evangeliets Aand. I have erholdt gode Raad i saa Henseende, og dersom I ville følge dem, saa ville Herrens Velsignelser ledsage Eder. Vi bør være forenede og staa hverandre bi under den Modstand, som vi her møde. Jeg haaber derfor, at Guds Aands Kraft og Indflydelse maa være iblandt Folket her og alle andre Steder i Israels Bjerge, hvilket maa Gud tilstede for Kristi Skyld. Amen!

Underretning. Vi kunne herved underrette de Hellige om, at Kirkens første Præsidentskab atter er blevet organiseret med Wilford Woodruff, som Præsident, og Georg Q. Cannon og Josef F. Smith, som Raadgivere.

Hvilket er det værste? Tidlig en Morgen kom en lille Pige fra sit Sovekammer halvt paaklædt og sagde:

„Moder, hvilket er det værste, enten at lyve eller at stjæle?"

Moderen blev saa overrasket over dette Spørgsmaal, at hun svarede, at begge Dele ere saa slemme, at hun ikke kunde sige hvilket, der var det værste.

„Jeg har tænkt meget over det", sagde den Lille, „og jeg tror det er værre at lyve end at stjæle, for dersom man stjæler Noget, saa kan man bringe det tilbage, undtagen man har spist det — og dersom man har spist det, saa kan man betale for det, men" — og her viste der sig Tegn paa Skræk i Barnets Ansigtstræk — „en Løgn er altid —".

Den 1ste Maj 1889.

Guds Retfærdighed.

(Fra Juvenile Instructor.)

Ethvert tænkende Menneske, som har læst Pagtens Bog, kan ikke undgaa at lægge Mærke til den forunderlige Tydelighed, som karakteriserer de Aabenbaringer, som Josef Smith modtog, allerede i Begyndelsen af sin profetiske Løbebane.

Det forekommer endogsaa at være en heldig Omstændighed — og, uden Tvivl, var det efter Forsynets Bestemmelse — at Josef var saa lidt belemret med sekteriske Begreber og Traditioner, som det vel var muligt for et Menneske at være, der var født og opvoxet hvor han var. Hans Forældres Fattigdom og hans egen Mangel paa Undervisning er undertiden blevet fremstillet, som Bevisgrunde imod hans profetiske Kaldelse, men, i Herrens Øjne, vare de vistnok betragtede som store Fordele ved ham, eftersom Rigdom vilde have givet ham Adgang til en højere Uddannelse, og bragt ham mere i direkte Forbindelse med Verdens Levevis og Tænkemaade, hvilket vilde have været til stor Skade for Josef og væsenlig have hindret ham i at udføre den Gjerning, som Herren havde udseet ham til at udføre.

Det synes som det var nødvendigt, at han skulde være saa fri for verdslig Indflydelse og Paavirkning, som det vel var muligt for noget fornuftigt Menneske at være, saa at Intet skulde hindre ham i at modtage direkte Undervisning om Himlens rene Sandhed, og ligesom drikke af selve Kilden, uden først at have nødig, at frigjøre sig fra de Vildfarelser, som en højere Uddannelse i Verden og dens Literatur vilde have foraarsaget ham. Det var derfor et Gode for ham — og vistnok saaledes bestemt af Forsynet — at han opvoxede uden at være omgiven af Rigdom med dennes mange farlige Følger, og at han kun besad lidt af den Slags Lærdom, som Verden den Gang, saa vel som nu, tillagde saa stor Betydning. Han havde ikke meget at lære om igjen, og hans Forstand var derfor aaben og velskikket til at faa det rigtige Begreb om Alt, hvad som Herren maatte behage at undervise ham om.

Senere blev han dog en lærd Mand i dette Ords rette Betydning; de vil sige, han erholdt den rene Sandhed, fra al Sandheds fælles store Kilde, ogt da han havde dette som Grundlag, saa var han snart i Stand til at undersøge, bedømme og gaa tilbunds i vor Tids Religion, Filosofi og Videnskab, og adskille det Rene og Sande fra det Overfladiske og Urigtige. Det var denne Kundskab, der gav ham den store Overlegenhed, som han besad over sine Medmennesker, og indgød ham det Mod, som altid var saa fremtrædende i hans Karakter; men det var ogsaa det, som opirrede hans Fjender. De hadede ham, ikke blot fordi han blottede deres Hykleri og Bedrageri, men de ærgrede sig ogsaa over at se deres Yndlingstheorier berøvede al deres gamle Anseelse derved, at han beviste at de vare urigtige.

Blandt de mest mærkelige Aabenbaringer, som bleve givne i Kirkens Barndomsdage, var En, som kaldes: „En Befaling af Gud, og ikke af

Menneskene, til Martin Harris; given i Manchester i New-York Stat, i Marts 1830", kort før Kirken blev organiseret. I hin Aabenbaring forklarer Herren ham, hvad der menes med de Ord: „evig Straf", som saa ofte benyttes hvor der tales om de Ugudeliges tilkommende Tilstand.

Paa den Tid, da denne Aabenbaring blev given, blev det anseet for at være „haard Føde", at fremsætte en saadan Lærdom; derfor gav Herren Befaling om, at denne Lærdom ikke skulde meddeles Verden, indtil han (Gud) fandt det at være Visdom, at undervise dem derom; „thi", sagde Herren, „de kunne ikke taale haard Føde nu, men de maa have Mælk, og ikke vide disse Ting, at de ikke skulle omkomme". (Pagtens Bog Side 154 og 155.

Verden var næppe den Gang skikket til at modtage en saadan Lærdom. Det var den almindelige Anskuelse iblandt den Tids kristne Kirkesamfund, at et Menneske, som blev fordømt til at lide „evig Straf" var uigjenkaldelig fortabt og maatte vaande sig under Pinslerne gjennem uendelige Evigheder, uden den ringeste Udsigt til nogensinde at slippe derfra.

Denne Anskuelse om evig Straf blev bestandig fremsat af Religionslærerne. Den var deres virksomste Middel, hvormed de kunde skræmme Folket til at antage deres Religion, og alt hvad Menneskene kunde udtrykke ved Sprogets Magt i deres Skildringer, blev gjort Brug af, for at opfylde Menneskenes Sjæle med Frygt og Rædsel for Helvede. Endogsaa i vore Dage staa de Prædikanter i mest Anseelse som dygtige, der paa den mest gribende Maade kunne skildre de skrækkelige Pinsler, som de maa gjennemgaa, der ere domte til at lide evig Straf.

Men hvor simpel og tydelig er ikke den Forklaring, som Herren gav, gjennem Josef, om disse Ords Mening:

> „Dog staar der ikke skrevet, at der ingen Ende skal være paa denne Pine, men der staar skrevet: den evige Pine.
>
> Atter staar der skrevet: evig Fordømmelse, og dette er mere udtrykkeligt end andre Skriftsprog, for at det kan virke paa Menneskenes Borns Hjærter, ganske til mit Navns Ære, og jeg vil forklare Eder denne Hemmelighed; thi det bor Eder at vide, ligesom mine Apostle.
>
> Jeg taler til Eder, som ere udvalgte, som til En, at I kunne indgaa til min Hvile;
>
> Thi se, hvor stor er ikke Gudfrygtigheds Hemmelighed; thi se, jeg er evig og den Straf, der bliver given af min Haand, er evig Straf; thi Evig er mit Navn, hvorfor
>
> Evig Straf er Guds Straf."

Hvor overensstemmende er ikke denne Lære, med det rette Begreb om Guds Karakter! Hvilken stor Anstodssten blev ikke ryddet af Vejen for mange Mennesker ved saaledes at gjore Rede for, hvad der menes med „evig Straf". Der var mange Mennesker, som ikke kunde antage Kirkesamfundenes almindelig-herskende Læresætninger angaaende dette Punkt. De ansaa en saadan Lære, som aldeles uforenelig med Guds Egenskaber og Karakter. De kunde ikke indse hvorledes et retfærdigt Væsen kunde overgive sine Born til et uendeligt Helvedes Kvaler, for saadanne Synder, som Religionslærerne ofte sagde, at vilde medføre denne frygtelige Straf.

Mange Prædikanter vilde f. Expl. sige, at en moralsk dydig Mand, som havde henlevet sit Liv paa en oprigtig og hæderlig Maade vilde alligevel være udsat for at komme til at lide denne frygtelige Straf, uden nogen Udsigt til nogensinde at kunne blive frelst igjennem de uendelige Evigheder, dersom han ikke blev omvendt efter disse Prædikanters Synsmaade. Hvilken afskyelig og skrækindgydende Tænkemaade.

Paa den anden Side lovede man de største Skurke, Mennesker, hvis hele Liv havde været en Række af Forbrydelser og som maaske vare ved at dø paa Skafotet, at, dersom de blot vilde tro paa Jesus, omvende sig og blive fornyet efter deres Vis, saa skulde de blive hævede op til Himmelen og der være i Faderens Nærværelse, sammen med Englene og de Helliggjorte af alle Tidsaldre, og nyde en ubeskrivelig Herlighed.

Der var mange Mennesker, som, med Afsky, trak sig tilbage ved at høre saadanne Lærdomme; de løsrev sig fra al Religion og forkastede alle Præster; de rejste sig med Foragt og Afsky imod Begrebet om en saadan Gud, som man vilde lære dem at tro paa, og erklærede uforbeholdent deres Tvivl om et Liv efter Døden. Ude af Stand til at skille Sandheden fra Vildfarelserne i den Religion, som man forkyndte for dem, forkastede de saa det Hele og overgik til Vantro og Fritænkeri.

Men hvilket klart Lys ledsager ikke Guds Ord! Indvendinger og Modsigelser forsvinde for dets himmelske Straaler! Gjennem sine inspirerede Tjenere har Herren aabenbaret Sandheden til Verden angaaende dette vigtige Princip. Hvor tydeligt og klart viser sig ikke enhver Ting nu! Hvor let det nu er at forstaa Herrens Ord, angaaende Belønning og Straf! Naar Skriften lærer, at Menneskene skulle erholde Belønning eller modtage Straf, i Forhold til deres Gjerninger, saa viser denne Aabenbaring, hvorfra vi have gjort foranstaaende Uddrag, os tydeligt, hvorledes Straffen, paa en retfærdig Maade, kan blive tildelt hver enkelt Synder i Forhold til hans Overtrædelser. Andre Aabenbaringer, som Herren gav Profeten Josef, vise lige saa tydeligt, hvorledes ethvert Menneske vil blive belønnet for deres Trofasthed og ethvert Individ erholde sin Løn, i Forhold til den Flid og de Fremskridt som han har udvist og gjort.

Der vil ikke vise sig nogen Uretfærdighed ved Straffen, ejheller Begunstigelser ved Belønningen. Ethvert Menneske vil erholde hvad der tilkommer ham, enten det er Straf eller Belønning. Der vil ingen Grund være til at beklage sig over Rettens Kjendelse, thi Enhver vil erholde det, som han har fortjent, og Enhver maa erkjende, at Gud er retfærdig, og, at dersom de ere fordømte, saa have de selv, ved deres egne Handlinger, paadraget sig Fordømmelsen.

Af denne Læresætning burde Menneskene indse, at der ikke vindes Noget ved at begaa Synd; thi de maa enten omvende sig eller ogsaa lide Folgerne. Det er et helligt Liv og Levnet, som vil bringe os den højeste Løn, og det er ved at holde Herrens Befalinger, at Mennesket vil blive kronet med Herlighed og blive tilstedt at komme i Himmelen og bo i Guds Nærværelse. Det er ikke blot Omvendelse paa Dødslejet, efterat have tilbragt Ens bedste Dage i Syndens Tjeneste og naar Livet selv har mistet sine Tillokkelser, og man maaske ser tilbage paa den spildte eller ilde anvendte Tid med Bedrøvelse, medens Legemet ligger hentæret og nær ved at opløses. Dersom der sker en sand Omvendelse under

saadanne Omstændigheder, saa er den visselig bedre end om der slet ingen foregik, og man maa derfor ikke ringeagte den, men man maa heller ikke tro, at Omvendelse, under saadanne Omstærdigheder, vil bringe den højeste Herlighed i Guds Rige.

Saaledes vil een Lysstraale fra den himmelske Verden adsprede Mørke og Vankundighed, fordrive Sorg og Fortvivlelse, og bringe Mennesket til at betragte sin Skaber, som hele Menneskeslægtens alvise, retfærdige, barmhjærtige, sanddrue og velgjørende Fader, og som Fuldkommenheden selv i alle Henseender.

Konferencemødet i Aarhus den 20de og 21de April 1889.

Konferencen aabnedes den 20de April med Sang og Bøn.

Tilstedeværende vare: C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission; L. S. Andersen, Præsident for Aarhus Konference; F. Jakobsen, Forstander for Odense Gren; L. E. Eggertsen, Forstander for Horsens Gren; R. Larsen, Forstander for Randers Gren og følgende Ældster, der virke, som omrejsende Missionærer, i de forskjellige Grene: Frans P. Petersen og H. Larsen fra Odense; Henry P. Jensen, fra Horsens Gren; A. K. Andersen og J. P. Sørensen fra Aarhus Gren og G. S. Bastian fra Randers Gren.

Præsident L. S. Andersen bød de Tilstedeværende velkommen og foreslog derpaa Broder P. Petersen, som Skriver under Konferencemøderne. Han opfordrede derpaa Forstanderne for Konferens Grene til at indgive deres Beretning.

Ældsterne F. Jakobsen og L. E. Eggertsen afgave derpaa Beretning om Tilstanden i Odense og Horsens Grene, hvoraf det fremgik, at Evangeliet ikke havde megen Fremgang, især var dette Tilfældet paa Fyen, men de Hellige vare i Almindelighed trofaste og søgte at opfylde deres Pligter. Kun faa havde Midler til deres Udfrielse og Indsamling til Zion. Adskillige Fremmede holde Skandinaviens Stjerne og dette, i Forbindelse med det mundlige Vidnesbyrd, haabede Brødrene vilde med Tiden bære Frugt.

Koret afsang en Salme og derpaa gav Forstander R. Larsen, Beretning om Randers Gren. I denne vare Udsigterne temmelig gode og Forsamlingerne vel besøgte af Hellige og Fremmede, hvorfor han nærede Haab om at se gode Frugter deraf.

Præsident L. S. Andersen afgav derpaa Beretning om Aarhus Gren og talte opmuntrende om samme, saa vel som om sine Medarbejderes Virksomhed.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse af Ældste H. Larsen.

Søndagformiddag Kl. 10 aabnedes Konferencemødet paa sædvanlig Maade, med Sang, og Bøn af Ældste F. Jakobsen.

Konferencens Forhandlinger fortsattes og Ældsterne F. L. Petersen, fra Odense, Henry P. Jensen, fra Horsens, Hans Larsen, fra Odense, A.

K. Andersen, fra Aarhus og G. S. Bastian fra Randers gav derpaa Beretning om deres Virksomhed og Erfaringer i Missionen, som omrejsende Ældster og Evangeliets Forkyndere. Deres Vidnesbyrd havde tilsyneladende kun haft ringe Virkning paa Folket, paa Grund af den almindelige Vantro og Ligegyldighed for Religion, dog nærede de Haab om, at nogle faa oprigtige Sjæle vilde adlyde Evangeliet.

Efter Afsyngelsen af en Salme sluttede Ældste J. Jensen Mødet med Taksigelse.

Om Eftermiddagen Kl. 2 fortsattes Konferencemødet og aabnedes med Sang, og Bon af Ældste F. P. Petersen. Derefter oplæste Præs. L. S. Andersen den statistiske Rapport over Aarhus Konference, hvoraf det viste sig, at der er 11 Missionærer fra Zion, og af det lokale Præstedømme, 41 Ældster, 12 Præster, 14 Lærere og 1 Diakon, samt 338 Medlemmer; 47 vare døbte siden sidste Konference, 4 bortflyttede, 14 udelukte og 1 død. Han roste Missionærerne, saa vel som det lokale Præstedømme for deres Flid, udvist ved at besøge de Hellige og Fremmede, og han følte at en god Aand, i Almindelighed herskede i Menigheden. Derpaa bleve Kirkens almindelige, saa vel som Konferencens Authoriteter foreslaaede og anerkjendte med enstemmigt Bifald.

Missionens Præsident, C. D. Fjeldsted udtrykte sig som meget tilfreds med de afgivne Rapporter og ved at se saa mange glædestraalende Ansigter for sig. Talte om det skrevne Ord, især angaaende Skandinaviens Stjerne, som burde have en langt videre Læsekreds end den har — lignede Verdens Skrifter ved en Bunke Avner, hvori man maatte lede meget for at finde en enkelt Kjærne, medens vore Skrifter vare udsøgte Kjærner, i det Hele taget; thi de, som arbejdede ved Udgivelsen af vore Skrifter vare ligesom Bierne, der samlede Honning ud af mange forskjellige Blomster. Han talte derpaa om Guds Maade at lade Evangeliet forkynde ved ulærde Mænd, fordi han selv fordrede Æren. Vi sagde, at vi vare i Besiddelse af Guds Præstedømme — dette maatte enten være Sandhed eller Usandhed, der kunde ikke tænkes nogen Mellemting i saa Henseende, og enhver burde derfor undersøge denne vigtige Sag meget nøje, for at komme til Vished om, enten denne Paastand var begrundet paa Sandhed eller ikke. Han fremholdt derpaa den gamle apostoliske Kirkes Organisation, med Apostle, Profeter og andre inspirerede Embedsmænd, og paaviste Nødvendigheden af at Guds Kirke maatte være organiseret ligedanne i vore Dage, dersom vi skulde kunne vente at nyde Evangeliets Velsignelser ligesom de gjorde den Gang. Han talte dernæst om denne Kirkes Oprindelse og Præstedømmets Gjengivelse ved Aabenbarelse og Engles Betjening, og hvorledes dette Værk, ligesom i gamle Dage, mødte mest Modstand hos de saakaldte Skriftkloge eller den gejstlige Stand.

Efterat nogle smaa Børn vare blevne velsignede, sluttedes Mødet med Sang, og Taksigelse af Ældste J. Jensen.

Søndagaften Kl. 7 fortsattes Konferencemødet og aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste N. Larsen.

Ældste J. Jensen, som nylig var ankommen fra Zion, talte derpaa til Forsamlingen. Han havde for 35 Aar siden, under lignende Omstændigheder, aflagt sit Vidnesbyrd for Folket i Aarhus og havde nu glædet sig ved de Vidnesbyrd, som Brødrene havde aflagt i Løbet af Dagen og vidste at det var

Sandhed. Gud havde altid advaret Folket, ved at udsende sine Tjenere inden han fuldbyrdede sine Straffedomme, som f. Expl. i Noa Dage og i Lots Dage, og at dette nødvendigvis medførte, at de Retfærdige bleve udsamlede eller adskilte fra de Ugudelige, men vi skulde ikke indgaa i Pagten, blot for at blive udsamlede til Zion, men for at tjene Herren og indvie os til ham med alt hvad vi eje, og da ville vi høste en stor Løn.

Ældste J. P. Sørensen talte om Evangeliets første Principer og Nødvendigheden af at adlyde dem. Viste at den kristne Verden befandt sig under mange store Vildfarelser og dvælede især ved den lutherske Kirkes Anskuelser om Arvesynd, som han beviste at være ubibelsk og ufornuftig. Han hentydede til de uopfyldte Profetiers forestaaende Opfyldelse og at Tidernes Tegn viste, at Herrens Tilkommelse var nær.

Mødet sluttedes derpaa med Bøn og Taksigelse af Præsident L. S. Andersen.

Mandagformiddag Kl. 10 aabnedes Konferencemødet igjen med Sang, og Bøn af Ældste A. K. Andersen. Derefter talte Præsident L. S. Andersen. Han havde følt megen Glæde i disse Møder, og den store Forsamling viste, at ogsaa de Hellige havde følt tilfredse og endnu ønskede mere af samme Slags. Det var undertiden vanskeligt at faa Folk interesserede nok til at indlade sig i Samtale med os, men naar dette skete, saa bevirkede det ofte at de Oprigtige bleve overbeviste om Sandheden. Det var et stort og ansvarsfuldt Kald at undervise og vejlede de Hellige, men det var ledsaget med Herrens Velsignelse.

Præsident C. D. Fjeldsted talte derpaa om Brødrenes, heri Konferencen, aflagte Vidnesbyrd, og at de syntes selv at sætte altfor ringe Pris paa det Arbejde, som de i Ydmyghed havde udført. Han viste, at om de kun vandt een Sjæl for Guds Rige, saa kunde denne, muligvis, ligesom Abraham, blive en Kilde til en utallig Slægt af trofaste Efterkommere. Han viste, paa sin egen indtryksfulde Maade, det ophøjende i Ægteskabets hellige Princip, og hvorledes Verden er i total Uvidenhed derom og derfor misbrugte det til deres egen og kommende Slægters Fordærvelse.

Præsident L. S. Andersen bevidnede sin store Tilfredshed med hvad der var blevet talt, og gjorde derpaa nogle Bemærkninger med Hensyn til at samle de nødvendige Emigrationsmidler. Det var enhver Helligs Pligt, selv at gjøre alt hvad han kunde for sin Udfrielse og ikke vente, at Andre skulde gjøre det Hele. Nogle faa Øre henlagt i Sparefundet vilde gjøre meget, og han fremhævede, som et Exempel paa et godt Resultat, en Broder, som paa den Maade havde samlet Midler til sin Emigration. Nogle faa Øre om Dagen vil beløbe sig til en net lille Sum paa et Aar.

Efter Sang og Taksigelse, blev derpaa Konferencen sluttet til ubestemt Tid.

P. Petersen,
Konferencens Skriver.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 208.)

Det er ofte bleven sagt, at „Bonnen er Noglen til Faderhjærtet", og ved denne Lejlighed havde Josefs Bon de herligste Følger, idet Gud aabenbarede sig for ham i en straalende Lysstøtte. Josef saa nemlig to herlige Væsner staaende for sig, klædte i skinnende hvidt Klædebon, og den Ene af dem sagde, idet han pegede til den Anden, som stod ved hans højre Side, „denne er min elskelige Søn, hør ham". Han havde saaledes seet Gud, baade Faderen og Sønnen; han havde hort deres Røst og fremkom nu med sin ydmyge Begjæring om Vejledning i Henseende til hvilken af den Tids kristelige Samfund, der var det rette, saa at han kunde vide, til hvilket han skulde slutte sig. Men, med Forbanselse fik han at høre, at han ikke skulde forene sig med nogen af dem; „thi", sagde Herren, „de tjene mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjærter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft". Saaledes var en ny Uddeling bleven begyndt, og Himlen paany sat i Forbindelse med Jorden. Der fandtes nu virkelig eet levende Menneske, som havde Vished om, at der var en Gud til, og at Mennesket, i al dets Ufuldkommenhed, dog var skabt i Guds Billede; thi Josef havde seet Faderen og Sønnen, i Skikkelse og Udseende, som Mænd i skinnende hvide Klæder. Han var ved samme Lejlighed bleven lovet, at, længere hen i Tiden vilde Gud benytte ham som et Redskab i sin Haand, for at gjenoprette Jesu Kristi sande Kirke paa Jorden. Paa denne Maade var Moses's Profeti begyndt at gaa i Opfyldelse, idet Kristus atter havde vist sig for Josef, som Guds Søn, saa vel som den Profet, hvem alle Folk skulde adlyde, eller ogsaa være udsatte for at blive udryddede. Dette skete om Foraaret 1820.

I Aaret 1823, den 21. September, blev en hellig Engel sendt til Josef, i hans Sovekammer, med det glædelige Budskab, at Tiden nærmede sig, da Herren vilde gjøre Brug af ham og indføre en ny Uddeling af Evangeliet, med alle dets forrige Gaver, Kræfter og Velsignelser. Denne Engel kaldte sig Moroni, og sagde, at han selv havde været en Guds Profet iblandt det Folk, som han havde delt Samtid med, og at han havde forvaret sit Folks hellige Optegnelser i en nærliggende Høj, som han kaldte Cumorah. Denne Optegnelse var nedskrevet paa Metalplader, der havde Udseende af at være Guld, og de indeholdt en kortfattet Beretning om Amerikas første Befolkning efter Syndfloden, saa vel som især om en senere Indvandrer-Koloni, der, omtrent 600 Aar før Kristus, kom til Amerika under Anforsel af Patriarken Lehi og hans Søn Nephi. Dette Folks Historie var bleven ført saa langt hen i Tiden, som til Aaret 420 efter den kristne Tidsregning, og omhandler, ligesom Bibelen, Guds Handlemaade, Love og Anordninger blandt hine gamle Folkefærd, hvis storartede Ruiner endnu, den Dag i Dag, sætte Oldgranskeren i Forbauselse. Optegnelserne indeholdt ogsaa Kristi

Evangelium, saaledes som det var blevet indført af Frelseren selv, efter hans Opstandelse. Deraf vil det letteligen ses, at denne Optegnelses Indhold maatte være til uberegnelig Nytte for Menneskene i denne Tidsalder, for saavidt at de vil tro og rette sig efter de tydelige Lærdomme, som den indeholdt. Den blev derfor betroet vor Tids store Profet Josef Smith, tillige med visse Midler, som satte ham i Stand til at oversætte dem i det engelske Sprog og den første Udgave af Mormons Bog i Nutidens Sprog blev tilbudt Verden mod Slutningen af Aaret 1829.

I dette vigtige Arbejde var Josef bleven understøttet af en ung Skolelærer ved Navn Oliver Cowdery, som nedskrev den engelske Text, eftersom den inspirerede Oversætter læste Skriften paa de originale Plader. Medens de saaledes vare beskjæftigede, kom de til det Sted i Mormons Bog, hvor Daaben først bliver omtalt, og derved opstod et brændende Begjær hos disse unge Mænd efter at kunne underkaste sig denne hellige Ordinantse og følge Frelserens Exempel. Men de stødte snart paa en anden uforudseet Hindring, idet Spørgsmaalet blev: Hvem skal døbe os? — Herren havde tidligere sagt til Josef, at alle Sekterne vare mere eller mindre afvegne fra Evangeliets oprindelige Lærdoms Form, og at „de dyrkede ham forgjæves"; hvorledes kunde da nogen af dem, være berettiget til at udføre en saa vigtig Handling? — De besluttede derfor at henvende sig til Gud om Vejledning i denne vigtige Sag, og opsøgte sig et ensomt Sted i Skoven, hvor de uforstyrret kunde udøse deres Hjærters Begjæringer for ham. Det viste sig, at dette behagede Gud; thi, en hellig Engel viste sig for dem, som sagde, at hans Navn var Johannes, den Samme, som en Gang blev kaldet Johannes den Døber. Han erklærede at han var sendt for at opfylde deres Begjæring, og, efterat have undervist dem om Adskilligt, lagde han sine Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem til det aaronske Præstedømme, som indbefattede Myndighed til at døbe Menneskene til Syndsforladelse, og han befalede dem til strax at døbe hinanden, hvilket de selvfølgelig gjorde. Dette skete den 15de Maj 1829. Vi se heri Opfyldelsen af Jesu Ord, angaaende Johannes: „Og dersom I ville tro det; han er Elias, som skal komme". Matth. 11, 14. Han var Forløberen for Kristi første Komme og holdt Nøglerne til Daabens hellige Ordinantse og var derfor bestemt til at døbe Frelseren, samt ogsaa til at være Elias, som skulde komme, Gjenbringeren af guddommelig Fuldmagt i de sidste Dage, førend Herrens anden Tilkommelse, saa at denne hellige Handling kunde have Gyldighed og være anerkjendt af Gud i Himmelen. Saaledes se vi, at ved denne Tid havde allerede to af de gamle Profeter, nemlig Moroni og Johannes begyndt deres Virksomhed, ifølge den Bestemmelse, som Gud havde taget angaaende „den Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettede", og de vare komne ligesom i en dobbelt Egenskab, nemlig som Herrens bemyndigede Embedsmænd fra gamle Dage og tillige som hellige Engle „udsendte til deres Tjeneste, som skulde arve Salighed" ved Evangeliets Gjengivelse. Døden havde ikke berøvet dem den Myndighed eller Kundskab, som de besad, medens de udførte deres Mission i deres dødelige Tabernakler, men de havde vistnok erholdt megen Kundskab og Visdom siden den Tid, i deres aandelige eller paradisiske Opholdssted, hinsides Graven. Som det var med disse

Herrens Tjenere, saaledes er det med enhver anden trofast Herrens Tjener; de beholde den Myndighed, som en Gang er givet dem her i Kjødet, dersom de vise sig trofaste i at holde Guds Befalinger. Døden berøver dem ikke den Kundskab, Visdom eller Myndighed, som de her have erhvervet sig og benyttet til Guds Ære og deres Medmenneskers Gavn og derfor læse vi i Hebræer Brevet: „Om Englene hedder det: han bruger sine Engle som Vinde og sine Tjenere som Ildslue". Heb. 1, 7.

I Juni Maaned s. A. bleve disse to unge Mænd besøgte af tre andre himmelske Sendebud, som ligeledes, i deres jordiske Levedage, havde været betroede ansvarsfulde Embeder, som Herrens Tjenere, og som nu kom i Egenskab af hellige Engle, for at gjengive det hellige Præstedømme af den højere Orden efter Melchisedek. Disse vare Peter, Jakob og Johannes. De havde Alle været Herrens Apostle, medens de levede paa Jorden, og de havde ikke tabt denne deres præstelige eller apostoliske Myndighed i Døden. De ordinerede derfor Josef Smith og Oliver Cowdery til det melchisedekske Præstedømme, med Fuldmagt til at give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, saa vel som til at ordinere Andre til det samme Embede, hvorved den guddommelige Fuldmagt til at udføre alle Evangeliets hellige Handlinger nu atter var gjengivet. Saaledes begyndte dette Sidste-Dages store og underfulde Værk ved, at de forrige Tiders Profeter og Apostle, i denne vor Tid, kom til Jorden som „tjenende Engle", og ordinerede og beskikkede, efter Herrens Befaling, de sidste Dages store Profet, Josef Smith, og hans Medhjælpere i Tjenesten, til deres ansvarsfulde og velgjørende Mission.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Karen Larsen, født Jensen, døde den 16. Marts 1889, i Brigham City, Utah. Hun var født i Nærheden af Frederiksværk, paa Sjælland den 29. Jan. 1824 og blev tilligemed sin Mand, indlemmet i Kirken ved Daab den 2. April 1858. De emigrerede til Utah i 1860 og bosatte sig i Brigham City, hvor de have boet hele Tiden siden. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Ane Sophie Junggreen, født Lauritzsen, døde, i Saltsøstad, den 23de Marts 1889. Hun blev født i Blands, paa Lolland den 10de December 1860, og døde som en trofast Hellig, i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).